

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 208/03-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka

a zo sudcov Eduarda Báránya a Ľubomíra Dobríka na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2003 prerokoval prijatú sťažnosť RNDr. E. D., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. B. N., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 142/03 (predtým pod sp. zn. 7 Nc 3/00) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 142/03 (predtým pod sp. zn. 7 Nc 3/00) p o r u š i l základné právo RNDr. E. D., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 142/03 p r i k a z u j e konat' bez zbytočných pried'ahov.

3. RNDr. E. D. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý zaplatiť trovy právneho zastúpenia RNDr. E. D. v sume 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet advokátky JUDr. B. N., Advokátska kancelária, K., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti RNDr. E. D. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 208/03-8 z 25. septembra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť RNDr. E. D., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. B. N., Advokátska kancelária, K., namietajúcu porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní o zaplatenie jednorazovej finančnej odmeny najprv vedenom pod sp. zn. 7 Nc 3/00 a následne (od 27. augusta 2003) vedenom pod sp. zn. 7 C 142/03 na ďalšie konanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd okrem vyslovenia porušenia označených práv prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 525 000 Sk.

V rámci prípravy ústneho pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti (ďalej len „sťažnosť“) písomne vyjadril okresný súd, zastúpený jeho podpredsedníčkou, vyjadrením č. Spr. 3362/03 z 12. novembra 2003. K dôvodnosti ústavnej sťažnosti okresný súd uviedol: „Ako to vyplýva z priebehu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 C 142/03 (predtým sp. zn. 7 Nc 3/2000), došlo k prietahom v predmetnom konaní a to od 14. 4. 2000 do 8. 8. 2001 a v období od 10. 9. 2001 do 7. 12. 2002. S poukazom na uvedené si dovoľujeme navrhnúť váženému Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby v prípade, že sťažnosti sťažovateľa vyhovie, v časti týkajúcej sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia, si Vás dovoľujem požiadať, aby bola vzatá na vedomie skutočnosť, že zákonná sudkyňa vybavuje v oddelení 7 C (cca 412) vysoký počet pridelených vecí, ako aj agendu 18 C (cca 100 pracovných vecí od roku 1993 do roku 1997 s dňom nápadu a k dnešnému dňu má v oddelení 18 C 9 nevybavených vecí) a veci z oddelenia 8 C s rokom nápadu 1989 - 1999 v počte 95 vecí. Oddelenie 7 C bolo od roku 1995 špecializované na pracovné veci. Pri takomto pracovnom zaťažení náročnými právnymi vecami bol objektívny dôvod, že sudkyňa sa nemohla pravidelne venovať podaniu, ktoré navyše nemalo riadne náležitosti a bolo zapísané v oddelení Nc (neúplné návrhy). Z uvedeného dôvodu žiadam sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa primeraného finančného zadost'učinenia zamietnuť, pretože aj navrhovateľ nekvalifikovanými podaniami prispel k predĺženiu predmetného konania.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich

zástupcov a verejnosti len na základe písomných podaní účastníkov a obsahu dotknutého súdneho spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z vyjadrenia účastníka konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci:

Sťažovateľ podal 14. apríla 2000 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal zaplataenia jednorazovej finančnej odmeny 1 000 000 Sk za objavenie dvoch ložísk výhradných nerastných surovín (vec bola vedená pod sp. zn. 7 Nc 3/00).

Okresný súd 20. augusta 2001 vyzval sťažovateľa na odstránenie väd žaloby. Sťažovateľ 10. septembra 2001 doplnil žalobu.

Okresný súd 12. februára 2003 oznámil sťažovateľovi, že jeho žalobu postúpil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako vecne príslušnému súdu (žaloba bola doručená krajskému súdu 17. marca 2003).

Krajský súd nesúhlasil s postúpením veci a 9. mája 2003 predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o vecnej príslušnosti.

Najvyšší súd uznesením č. k. Ndob 256/03-17 z 9. júna 2003 rozhodol, že na prejednanie veci je príslušný okresný súd, lebo v danej veci ide o rozhodovanie o vyplatenie odmeny (uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 16. júla 2003 a bolo doručené prostredníctvom krajského súdu účastníkom konania v dňoch 15. a 16. júla 2003).

Krajský súd 22. augusta 2003 doručil predmetný súdny spis okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa úradného záznamu z 27. augusta 2003 vec bola pod sp. zn. 7 C 142/03 opätovne pridelená sudkyni.

Uznesením okresného súdu č. k. 7 C 142/03-22 z 23. septembra 2003 (ktoré sa v spise nachádzalo len v rukopise) bol sťažovateľ oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

Vo veci konajúca sudkyňa dala 31. októbra 2003 pokyn súdnej kancelárii na doručenie žaloby a jej doplnenia na vyjadrenie žalovanému, ako aj pokyn na doručenie uznesenia najvyššieho súdu účastníkom konania.

Dňa 13. októbra 2003 bol žalovaný vyzvaný, aby sa vyjadril k žalobe.

Súdny spis okresného súdu sp. zn. 7 C 142/03 bol 18. novembra 2003 predložený ústavnému súdu.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa odseku 2 citovaného článku ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná.

2. V petite svojej sťažnosti sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie vyššie označených základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázať okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 525 000 Sk.

Okresný súd vo svojom vyššie citovanom vyjadrení priznal priet'ahy v konaní v období od 14. apríla 2000 do 8. augusta 2001 a v období od 10. septembra 2001 do 7. decembra 2002.

Sťažovateľ podal opakovane sťažnosti na priet'ahy v konaní v zmysle príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, no tieto nevedli k náprave.

3. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 2 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako ESLP) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

3.1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie okresného súdu o zaplatenie jednorazovej odmeny, ktoré sa začalo 14. apríla 2000 a nie je doteraz skončené, keď vôbec prvým úkonom, ktorý je možné považovať za relevantný (okrem výzvy sťažovateľovi z 20. augusta 2001 na doplnenie žaloby), bolo predloženie žaloby 13. novembra 2003 žalovanému na vyjadrenie. Inými slovami, ústavný súd konštatuje, že v danej veci k prvému úkonu smerujúcemu k odstráneniu stavu právnej neistoty,

v ktorej sa sťažovateľ ako účastník súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02), dochádza až po vyše troch rokoch a siedmich mesiacoch od nápadu veci sťažovateľa na okresný súd.

Ústavný súd zo skutočností uvádzaných okresným súdom ani z obsahu spisu (v danom štádiu konania) nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver takej zložitosti posudzovanej veci, ktorá by mohla negatívne ovplyvniť jej doterajší priebeh.

3.2. Pokiaľ ide o „správanie“ sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

Doplnenie žaloby 10. septembra 2001 na výzvu okresného súdu z 20. augusta 2001 nebolo takým správaním sťažovateľa (trvalo 21 dní), ktoré mohlo (v doterajšom priebehu konania) negatívne ovplyvniť jeho dĺžku, no najmä postup okresného súdu v tomto konaní.

3.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priet'ahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v predmetnej veci trvá už vyše 3 rokov a 7 mesiacov, nie je doteraz skončené a doposiaľ nebolo vytýčené ani jedno pojednávanie. Ústavný súd tiež konštatuje, že za celé uvedené obdobie vykonal okresný súd len 2 relevantné úkony (výzva sťažovateľovi na odstránenie v'ad žaloby a výzva žalovanému na zaujatie stanoviska k žalobe) smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej.

V predmetnom konaní zistil ústavný súd nečinnosť okresného súdu v období od nápadu veci (14. apríl 2000) do výzvy sťažovateľovi na odstránenie v'ad žaloby

(20. august 2001) v trvaní 16 mesiacov a v období od 10. septembra 2001 (doplnenie žaloby sťažovateľom) do 10. februára 2003 (oznámenie sťažovateľovi o postúpení veci krajskému súdu), t. j. v trvaní 17 mesiacov, pričom túto nečinnosť (prieťahy v konaní) vo svojom už vyššie citovanom vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti okresný súd nepopieral. Táto nečinnosť v trvaní 33 mesiacov (2 roky a 8 mesiacov) rozhodujúcou mierou ovplyvnila celkovú doterajšiu dĺžku konania, ktoré trvá už vyše 3 rokov a 7 mesiacov.

Taktiež zisťovanie vecnej príslušnosti súdu vyvolané okresným súdom a trvajúce vyše 5 mesiacov vzhľadom na dôvod rozhodnutia najvyššieho súdu o vecnej príslušnosti okresného súdu na prejednanie predmetnej veci (v danej veci ide o vyplatenie odmeny) nekvalifikuje ústavný súd ako postup súdu smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej.

Ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v predmetnom konaní bol charakterizovaný jeho nečinnosťou v trvaní 33 mesiacov a nesmeroval k zabezpečeniu relevantných skutočností nevyhnutných na rozhodnutie vo veci samej (napr. vyše 5-mesačné zisťovanie vecnej príslušnosti, nevytýčenie žiadneho pojednávania, vykonanie len dvoch už vyššie uvedených úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej) a bol teda v zmysle už vyššie uvedeného konaním, ktoré nevykazovalo znaky plynulého a efektívneho konania, teda bol konaním, ktorým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a aj základného práva garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania (činnosti) súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci. K zbytočným prieťahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Preto na splnenie základného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. II. ÚS 64/99, I. ÚS 98/99, I. ÚS 10/98).

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil, že okresný súd v predmetnom konaní porušil právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 tohto rozhodnutia.

4. Vzhľadom na doterajší priebeh konania v predmetnej veci a skutočnosť, že ani po uplynutí vyše troch rokov a 7 mesiacov od podania žaloby okresný súd ešte meritórne nerozhodol, považoval ústavný súd za potrebné v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať okresnému súdu konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi priebeh konania tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 525 000 Sk z dôvodu, že sa „doposiaľ neúspešne a s prietahmi vyše troch rokov domáha na všeobecnom súde zaplatacia čiastky 1,000.000,- Sk titulom odmeny za mimoriadne významný objav nemalého priemyselného významu pre Slovenskú republiku. Ako autor tohto objavu, v okolnostiach daného prípadu vidí nemajetkovú ujmu v pocitoch neistoty, krivdy

a úzkosti, keďže všeobecný súd za tak dlhú a neprimeranú dobu nerozhodol a ani plynulo nekonal v spore, ktorého predmetom je čiastka odmeny, ktorá vyjadruje jeho celoživotné snaženie a ohodnotenie, v prospech celej spoločnosti ... Pre sťažovateľa, ako objaviteľa významných ložísk výhradných nerastných surovín na východnom Slovensku, ktorý je t. č. v dôchodkovom veku, bolo by samotné rozhodnutie všeobecného súdu tiež výsledkom náležitého ocenenia ... Aj napriek tomu sťažovateľ s ohľadom na svoj pokročilý vek verí, že dosiahne spravodlivý proces. Preto má sťažovateľ za to, že primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by bolo prípadne stanovené ústavným súdom, ako náhrada nemajetkovej ujmy, znamenalo pre sťažovateľa aspoň čiastočné deklarovanie zadosťučinenia za porušenie jeho práv, nakoľko príkaz, alebo pokyn všeobecného súdu na urýchlené konanie nemôže sťažovateľa jednoznačne uspokojiť po všetkých jeho doterajších márných pokusoch o zjednanie nápravy“.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02). Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na všetky okolnosti zakladajúce namietané porušenie označeného práva, ako aj na predmet sporu v napadnutom občianskoprávnom súdnom konaní uznal podľa zásad spravodlivosti za odôvodnené priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 Sk.

Ústavný súd vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

Obranu okresného súdu spočívajúcu vo vysokom počte vybavovaných vecí zákonnou sudkyňou, čo bolo podľa neho objektívnou príčinou, ktorá mala spôsobiť prieťahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej

neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Ústavný súd z dôvodov uvedených v III. časti bode 3.2. („správanie sťažovateľa“) odôvodnenia tohto rozhodnutia neakceptoval (neprihliadal naň) tvrdenie okresného súdu o vplyve nedostatkov (vád) žaloby na dĺžku a priebeh sťažnosťou napadnutého konania.

Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne požiadal o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom vo výške 8 796 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnu zástupkyňou sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je dôvodné aplikovať ustanovenie § 36 ods. 2 citovaného zákona, a preto trovy právneho zastúpenia priznal podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“)

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. ak predmet sporu nie je oceniteľný peniazmi, odmena za jeden úkon právnej služby je jedna tretina výpočtového základu.

Predmet konania - ochrana základných ľudských práv a slobôd - je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'účením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (III. ÚS 29/03, III. ÚS 34/03).

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 8 796 Sk neodporuje citovaným predpisom.

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2003 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 4 270 Sk a hodnota režijného paušálu 128 Sk.

Na základe uvedeného priznal ústavný súd náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré uložil uhradiť okresnému súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003